

1 תלוי, דמאן תנא דפליג עליה דרבי אליעזר במסכת כריתות (שם),
 2 רבי שמעון הוא, דאמר אין מתנדבין אשם תלוי – שאי אפשר
 3 להביא אשם תלוי בנדבה רק בחובה, והיינו רק כשיש לו ספק ברור
 4 שמא עבר על עבירה שזדונה כרת ושגגתה חטאת.
 5 דוחה הגמרא: אמר ליה רבינא לרב רוחי, תורה תורה – היכן היא
 6 התורה של אדם גדול כמותך, אימרי דריבוי מיחלפי לך – וכי כבש
 7 באיל התחלפו לך, הלא אשם מצורע בא מן הכבשים שהם בני שנה,
 8 ואילו אשם תלוי בא מן האילים שהם בני שנתיים, והאיך יכול
 9 להתנות על הקרבן שמביא לאשמת המצורע שיהא בא בתורת אשם
 10 תלוי.

משנה

69 משנתינו ממשכה לרון בתערובת איברי קרבנות כיצד יהיה סדר
 70 הקרבנות. אומרת המשנה: איברי חטאת שבשרה נאכל לכהנים
 71 שנתקרבו באיברי עולה שכולה כליל לה, ואינו יודע אלו איברים
 72 דינם בהקרבה ואלו איברים דינם באכילה, רבי אליעזר אומר ויתן
 73 את כל האיברים למעלה – על גבי העצים שעל המזבח, ורואה אני
 74 את בשר החטאת מלמעלה – ומחשיב אני את בשר החטאת שעלה
 75 למעלה כאלו הן עצים, משום שהוא אסור בהקטרה, לפיכך לא
 76 יכול בהעלאתם שיהיו לריח ניחוח אלא שיהיו כעצי המערכה, ועל
 77 ידי כך יהיה מותר בהעלאתם. וחקמים אומרים שאסור להקריב את
 78 כל החתיכות, משום שיש ביניהם חתיכות בשר של חטאת, שמאחר
 79 שהקריבו את האימורים נאסרו החתיכות בהקרבה מדין כל שממנו
 80 לאישים השאר בבל תקטירו, ולשיטתם אין היתר להעלות למזבח
 81 דברים האסורים בהקרבה על ידי מחשבה שאינו מעלה אותם לריח
 82 ניחוח אלא לשם עצים, לפיכך ניחוח אותם עד שתעובר צורתן –
 83 שתשתנה צורתן על ידי לינת לילה אחד, ואז יסלדו בלינה ויצאו
 84 לבית השריפה הנמצאת בבית הדשן שבעזרה.
 85

גמרא

86 הגמרא מבארת את מחלוקת רבי אליעזר וחקמים. שואלת הגמרא:
 87 מאי טעמא דרבי אליעזר שאמר, שכל דבר שאינו ראוי להקרבה
 88 ניתן להעלותו למזבח לשם עצים.
 89 משיבה הגמרא: אמר קרא (ויקרא ב) 'קרבן ראשית תקריבו אתם לה'
 90 ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח, וקודם לכן נאמר 'כי כל שאר וכל
 91 דבש לא תקטירו ממנו אשה לה', ומפסוק זה למדנו שני דברים. א.
 92 שאסור להקריב שאור ודבש על גבי המזבח. ב. שכל שממנו לאישים
 93 השאר בבל תקטירו, וכשאמרה התורה לאחר מכן 'ואל המזבח לא
 94 יעלו לריח ניחוח', סבר רבי אליעזר שדין זה מתייחס לשני הדינים
 95 הנזכרים בפסוק הראשון, ובאה התורה ללמדנו שלריח ניחוח – לשם
 96 קרבן אי אתה מעלה אותם על גבי המזבח, אבל אתה מעלה אותם
 97 על גבי המזבח לשם עצים – לשורפם שם בתורת עצים, כמוסיף עצים
 98 למערכה, ולכן התיר להעלות את כל האיברים על גבי המזבח ובלבד
 99 שבשר החטאת יהיה לשם עצים ולא לריח ניחוח.
 100 שואלת הגמרא: ורבנן – מדוע סברו רבנן שתעובר צורתן ויצאו לבית
 101 השריפה. משיבה הגמרא: מיעט דחמנא 'אותם' – שכן בתחילת
 102 הפסוק השני נאמר 'קרבן ראשית תקריבו אותם', וזה הרי מתייחס
 103 למה שאמרה התורה קודם לכן 'כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו
 104 ממנו', וכונתה לומר שאמנם שאור ודבש אסורים בהקטרה, אבל
 105 צריך להביא מן הדבש שהם הפירות, בכורים הנקראים (שמות כג ט)
 106 ראשית, ומן השאור צריך להביא שתי הלחם בחג השבועות שהם
 107 ראשית לבח המנחות, ומכיון שאמרה התורה 'אותם', נראה
 108 שכונתה למה שאמרה בהמשך הפסוק 'ואל המזבח לא יעלו לריח
 109 ניחוח' לומר, שדווקא אותם, דהיינו את השאור והדבש הוא דאי
 110 אתה מעלה על המזבח לשם קרבן אבל אתה מעלה אותם לשם
 111 עצים, אבל מדי אחריות – דברים אחרים, דהיינו אלו שאסרה
 112 התורה בסיפא של הפסוק הראשון מדין כל שממנו לאישים השאר
 113 בבל תקטירו, לא – אפילו לשם עצים אסור לך להעלותם.
 114

1 לשם עצים – לשורפם שם בתורת עצים, כמוסיף עצים למערכה.
 2 מקשה הגמרא: והא ללוג השמן איפא שריים שנתרו לאחר
 3 הקמיצה ומתן ההזאות והבהונות דפעי (מילינהו) [מיכלינהו] –
 4 שאותם צריכים הכהנים לאכול כמבואר להלן (אס), ואין רשות
 5 לכהנים לאכול את השריים רק לאחר הקמיצה, ובשמן של מצורע
 6 רק לאחר נתינת המתנות, שהם מתירים את השריים באכילה, ואם
 7 נאמר שיקמוץ הכהן תחילה מן הלוג ויקטיר את הקמיצה, ואחר כך
 8 ימלא את המידה ויתן את מתנות המצורע, האיך יוכלו הכהנים
 9 לאכול את השריים, והרי בתוך השריים איפא הן פורתא – אותו
 10 מעט שמן שהוסיפו לאחר הקמיצה כדי למלאות את המידה החסרה
 11 דלא קמיין עלייה – שלא נקמץ הקומץ עליו, ויש לחוש שמא שמן
 12 זה בא בנדבה ולא התירוהו מתנות המצורע, ואף הקמיצה לא
 13 התירתו שהרי הקמיצה היתה לפני הוספת השמן, ואם כן האיך
 14 יאכלו הכהנים את השריים.

15 מתרצת הגמרא: דפריק ליה – שלאחר שמוסיף מעט שמן להשלים
 16 המידה הוא מתנה ואומר, אם יש כאן חיוב להביא שמן לטהרת
 17 מצורע, תוקדש תוספת השמן בקדושת הגוף ותהא לחובת הטהרה,
 18 ואם אין חיוב להביא שמן והתוספת באה רק בתורת נדבה, היא מה
 19 שהוספתו שלא לצורך קדוש בקדושת דמים בלבד, ויחולל על מעות
 20 אלו וייעשה חולין, וממילא אין איסור לכהנים לאכול את כל מותר
 21 השמן.

22 מקשה הגמרא: דפריק ליה היבא – היכן הוא פודה את השמן על
 23 המעות, אי גווא – אם כשהשמן עדיין בתוך העזרה, קא מעיל –
 24 מכניס חולין לעזרה, שהרי בפדייתו יוצא השמן לחולין, ונמצא שיש
 25 עתה חולין בעזרה, ואי אכרא – ואם פודהו מחוץ לעזרה, איפסיל
 26 ליה פויצא – נפסל כל מה שנשאר מן הלוג, משום שקדשי קדשים
 27 שיצאו מחוץ לעזרה נפסלו.

28 מתרצת הגמרא: לעולם גווא – באמת את תוספת השמן פודים בתוך
 29 העזרה, ועל הקושיא הרי על ידי הפדיין נמצא שהכניס חולין בעזרה,
 30 ניתן להשיב שחולין מפילא תויין – שהחולין נעשים מעצמם, לפי
 31 שבהכנסת השמן לא היה איסור הואיל והיתה עליו קדושת דמים,
 32 ועתה שנפדה לא נעשה איסור הכנסת חולין בידיהם, אלא שממילא
 33 נעשה הדבר.

34 עתה חוזרת הגמרא למה שתירצה לעיל (ע), שהטעם שמותר
 35 להכניס את הלוג לעזרה ואין בו איסור מכניס חולין בעזרה הוא,
 36 משום שמתנה שעל הצד שאין כאן חובת מצורע היא השמן בא
 37 בנדבה. מקשה הגמרא: והא אמר רבי שמעון להלן (אס) שאין
 38 מתנדבין שמן למזבח, דהיינו שאין שמן בא בנדבה אלא בחובה, ואם
 39 כן האיך תירצה הגמרא לעיל את רבי שמעון שהוא התנא של
 40 הברייתא ואמרה, שכשמביא את השמן מתנה שאם אינו חיוב
 41 להביאו לטהרת מצורע היא בא בנדבה, הרי אי אפשר לנדב שמן
 42 למזבח.

43 מתרצת הגמרא: תקוני גברא שאני – שונה המקרה שלפנינו שיש
 44 צד שהשמן בא בכדי לטהר את האדם מטומאתו, ומשום כך יש לומר
 45 שגם רבי שמעון יודה באופן זה שיהא מותר להביא שמן בנדבה.

46 הגמרא דנה האם המצורע יכול להביא את אשמו ולהתנות עליו,
 47 שעל הצד שאינו חיוב להביאו היא בא בתורת אשם תלוי: ותיב רב
 48 רחמי קמיה דרבינא, ותיב וקאמר קושיא משמיה דרב הונא בר
 49 תחילפא, מדוע היוצרך רבי שמעון לומר שהמביא את האשם מתנה
 50 שאם אינו חיוב בהבאתו היא הקרבן בא בתורת שלמי נדבה, ונימא
 51 אשם זה יהא אשם תלוי – והלא המביא יכול להתנות שאם אין
 52 כאן חיוב דאי, היא הקרבן בא בתורת אשם תלוי, וכשיש רבי
 53 אליעזר (כריתות כה) שאמר, שיכול אדם להתנדב בכל יום ויום באשם
 54 תלוי, שהרי אין לך אדם שאינו נמצא בספק שמא חטא היום, ואם
 55 יתנה כן ריוח שאינו מביא קדשים לבית הפסול, כי זמן אכילת כל
 56 האשמות שוה.

57 מסיקה הגמרא: שמע מינה – שומעים אנו מזה שאמר רבי שמעון
 58 שמתנה שיבוא הקרבן בתורת שלמי נדבה, ולא בתורת נדבת אשם

המשך ביאור למס' זבחים ליום רביעי עמ' א

1 אומרת הגמרא: וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר סבר, שלכן אמרה התורה 'אותם' לגבי
 2 שאור ודבש כדי ללמדך, שדווקא אותם הוא דְרַבְאֵי לָךְ - ריבה
 3 הכתוב במה שאמר 'ואל המזבח לא יעלו', שהכֶּבֶשׁ חשוב בְּמִזְבֵּחַ,
 4 שכשם שאסור להעלותם על גבי המזבח כך אסור להעלותם על
 5 הכבש, אֲכַל מִיָּדֵי אַחֲרֵינֵי לֹא - אבל כל שממנו לאישים שהם
 6 השיריים אף על פי שנאסרו בהעלאה על גבי המזבח, לא נאסרו
 7 בהעלאה על גבי הכבש.
 8 אומרת הגמרא: וְרַבִּנָּן תְּרֵינֵי שָׁמַע מִיָּנָה - ורבנן סברו שכל מה
 9 שהתרבה והתמעט בפסוק מתייחס רק לשאור ודבש ולא לשאר
 10 דברים, ולכן את שני המיעוטים הנזכרים אנו שומעים מן הפסוק, גם
 11 את הדין שכבש כמזבח נתרבה רק לענין שאור ודבש ולא לענין
 12 שיריים, וגם את הדין שמותר להעלות לשם עצים רק שאור ודבש
 13 ולא שיריים.
 14 הגמרא מביאה ברייתא שחולקת על התנא של המשנה. אומרת
 15 הגמרא: התנא של מִתְּנִיתִין שאמר, שרבי אליעזר וחכמים נחלקו גם
 16 באיברי חטאת שנתערבו באיברי עולה, שלרבי אליעזר יקרבו כולם
 17 ולחכמים יצאו לבית השריפה, וכן התנא של המשנה דלהלן (ע"ב)
 18 שאמר, שאם נתערבו איברים של בהמה תמימה באיברים של בהמה
 19 בעלת מום, לדעת רבי אליעזר, אם כבר הקריב הכהן ראש של אחד
 20 מהם יקרבו כל הראשים, ואם לא לא יקריבם, דְּלֹא כִּי הָאֵי תִנָּא -
 21 חולקים על התנא של הברייתא, דְּתִנָּא, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לֹא נִחְלַקוּ
 22 רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְחַכְמַיִם עַל אֵיבְרֵי חֲטָאת שֶׁנִּתְעַרְבוּ בְּאֵיבְרֵי עוֹלָה

23 שִׁיקְרָבוּ כולם, ורואה אני את בשר החטאת כאילו הוא עצים. וכן לא
 24 נחלקו באופן שנתערבו איברי חטאת הכשרים להקרבה באיברים של
 25 רוֹבֵעַ וְנִרְבָּע הפסולים להקרבה, שְׁלֹא יִקְרְבוּ. עַל מָה נִחְלַקוּ, עַל
 26 אֵיבְרֵי עוֹלָה תְּמִימָה הראויה להקרבה שֶׁנִּתְעַרְבוּ בְּאֵיבְרֵי עוֹלָה
 27 בְּעֵלֶת מוּם הפסולה להקרבה, שְׁרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר יִקְרְבוּ כולם
 28 וְרוֹאֶה אֲנִי - ומחשיב אני את האיברים של בעלת המום שעלו
 29 לְמַעַלָּה - על גבי המזבח כְּאִילוּ הֵן עֲצִים. וְחַכְמַיִם אָמְרִים לֹא
 30 יִקְרְבוּ, אלא תעובר צורתן ויצאו כולם לבית השריפה. הרי שלדעת
 31 רבי יהודה כשנתערבו איברי חטאת בעולה גם חכמים מודים שיקרבו
 32 כולם, ואילו לדעת תנא דמתניתין אף בזאת סוברים חכמים שיצאו
 33 כולם לבית השריפה. וכן כשנתערבו איברי תמימה באיברי בעלת
 34 מום, לדעת רבי יהודה בשיטת רבי אליעזר יקרבו כולם, ואילו לדעת
 35 התנא להלן רק באופן שכבר הקריבו אבר אחד יקרבו כולם.
 36 עתה מבארת הגמרא את שיטת התנא של הברייתא. שואלת הגמרא:
 37 וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר, מָאֵי שָׁנָא - במה שונים רוֹבֵעַ וְנִרְבָּע מאיברי עולה
 38 שנתערבו באיברי חטאת שאף לדעתו לא יקרבו אפילו לשם עצים,
 39 משום דְּלֹא תָּזוּ - שאינם ראויים להקרבה, ובבהמות שאינן ראויות
 40 להקרבה אף הוא מודה שאין להעלותן על גבי המזבח אפילו לשם
 41 עצים, אם כן בהמה בְּעֵלֶת מוּם נְמִי לֹא תָּזוּ - אינה ראויה להקרבה,
 42 ומדוע סבר רבי אליעזר שכשנתערבו איברי עולה תמימה באיברי
 43 עולה בעלת מום יקרבו כולם.

איברי בעלי מומין שנתערבו בתמימים אפילו לשם עצים, סברו, דהכא - בעלי מומין מאיסי לפי שהם פסולים להקרבה, משום כך אין להעלותם על גבי המזבח כלל אפילו לשם עצים, אבל התם - בבשר חטאת שנתערב בעולה לא מאיסי - הבשר אינו מאוס והוא שייך בהקרבה לולי האיסור של כל שממנו לאישים השאר בכל תקטירו, לפיכך מותר להעלותו לשם עצים.

משנה

משנתינו מדברת בתערובת איברים של בעלי מומין באיברים של תמימים. אומרת המשנה: אכריין של עולות תמימות רבות שנתערבו בהם אכריין בעלי מומין - של עולה בעלת מום אחת, רבי אליעזר אומר אם לפני שהרגיש הכהן בתערובת קרב הראש של אחד מהן - מדהבמות המעורבות, אנו רשאים לתלות שאת הראש של בעלת המום הקריב ונשאר רק ראשים כשרים, ולכן יקרבו כל הראשין שבתערובת. וכן אם כבר הקריב הכהן את הפרעים של אחד מהן, אנו תולים שאת הכרעים של בעלת המום הוא הקריב, ולכן יקרבו כל הפרעים שבתערובת. והכמים אומרים אפילו קרבו כלם - כל הראשים או כל הכרעים שהיו בתערובת חוץ מאחד מהן, שבאופן זה יש מקום יותר גדול לתלות שהאיסור כבר קרב, גם אז אסור להקריב את הנותר ויצא לבית השריפה, משום שלדעתם אין להקל לתלות את האיסור באותם שקרבו, ומאחר ויש ספק שמה הנותר הוא האיסור לכן יצא להשרף.

גמרא

הגמרא מבארת באיזה אופן התיר רבי אליעזר: אמר רבי אליעזר, לא הכשיר רבי אליעזר את שאר הראשים או הכרעים שבתערובת בהקרבה, אלא באופן שמקריבם שנים שנים - זוג זוג, שאז יש לומר מתוך אחד מן השנים בודאי ראוי להקרבה שהרי לא נתערב אלא ראש אחד פסול, אף השני ראוי להקרבה, והאיסור שנתערב בהם כבר קרב שחילה, אבל להקל ולהקריב את הראשים או הכרעים אחד אחד שאז אי אפשר לומר כן, אף הוא לא התיר. הגמרא מקשה על חידושו של רבי אליעזר: מתיב רבי ירמיה, הרי שנינו במשנה והכמים אומרים אפילו קרבו בולין חוץ מאחד מהן יצא אותו אחד לבית השריפה, משמע שלרבי אליעזר מותר להקריב את הנותר אף על פי שנשאר רק אחד, ואילו לדברי רבי אליעזר רק זוג זוג מותר להקריב לרבי אליעזר אבל אחד אסור. מתרצת הגמרא: אמר לו רבי ירמיה בר תחליפא, אסבירה לך - אני אסביר לך את כוונת המשנה, מאי אחד שאמרו חכמים, זוג אחד - שני ראשים, שאפילו נשאר רק זוג אחד אין אנו מתירים אותו בהקרבה, ואילו לרבי אליעזר הוא מותר בהקרבה, שהרי גם כשקרב רק ראש אחד הוא התיר את כולם בהקרבה זוג זוג, אבל אם נשאר רק ראש אחד אף לדעת רבי אליעזר אסור להקריבו.

משנה

משנתינו מבארת את דיני דם קרבן שהתערבו בו דברים אחרים, קודם שזורק על המזבח: דם קרבן שנתערב במים, אם יש בו מראית דם, שלא דדה מראוה ועדיין נראה כדם ממש, אף אם המים הם הרוב, כשך הדם להזרק על המזבח. דין נוסף: נתערב הדם בלין אדום, ואין רואים בו את מראה הדם, רואין אותו - את היין באלו הוא מים, ונשער, שאם כשהיה הדם מתערב במים כשיעור היין שנתערב בו, היה בו מראה דם, אף עכשיו כשהתערב ביין הוא כשר להזרק, ואף שאין מראוה ניכר. המשנה מביאה אופנים שבהם נחלקו תנאים: נתערב הדם בדם בהמה של חולין, או בדם הבהמה, רואין אותו - את דם החולין או החיה באלו הוא מים, ונשער, שאם כשהיה הדם מתערב במים כשיעור דם החולין שנתערב בו, היה בו מראה דם, אף עכשיו כשנתערב בדם הרי הוא כשר להזרק ואף שאין מראוה ניכר. אולם אם אנו משערים שאם היה מתערב דם הקרבן במים היה מתבטל ממנו מראה הדם, הרי הוא בטל ופסול.

מתרצת הגמרא: אמר רב הונא לעולם גם כשנתערבו איברים תמימים באיברים בעלי מומין מודה רבי אליעזר שלא יקרבו אפילו לשם עצים, כיון שבעלי מומין אינם ראוים להקרבה, ומה שאמר רבי יהודה שרבי אליעזר חלק על חכמים וסבר ששנתערבו איברים תמימים באיברים בעלי מומין יקרבו, היינו כשנתערבו באיברים של בהמה שהיה לה מום בדיקון שבעין שהוא מום עובר ואינו ניכר, ואליבא דרבי עקיבא דאמר (להלן פד.) אם עלו בעלי מומין למזבח לא ידרו, ואמר רבי יוחנן (להלן פה) שלא הכשיר רבי עקיבא אלא בעלי מומין בדיקון שבעין, ומכיון שהם ראוים למזבח, סבר רבי אליעזר שכשנתערבו באיברים תמימים אפשר להקריב את כולם אפילו לכתחילה לשם עצים, ואין הם דומים לרובע ורבע שפסולים למזבח ואפילו אם עלו ידרו, ולכן לא הותר להעלותם לשם עצים.

מקשה הגמרא: אמר דאמר רבי עקיבא - מתי אמר רבי עקיבא שאם עלו לא ידרו בדיא עבד - כשכבר עשו מעשה והעלו את הקרבן על גבי המזבח, אבל לכתחילה מי אמר - וכי התיר לכתחילה להעלותם על גבי המזבח, ומכיון שאף לדעת רבי עקיבא אסור מן התורה להעלותם לכתחילה לריח ניחוח, אם נאמר שמחמת שנתערבו מותר להעלותם לכתחילה לשם עצים, מדוע את הרובע והרבע שנתערבו אי אפשר להעלות על גבי המזבח לשם עצים. מתרצת הגמרא: אמר רב פפא, הכא פפא פפא עסקינן - כאן מדובר בגזן שכבר עלו כל האיברים על גבי הכבש, ומכיון שרבי עקיבא בעלי מומין בדיקון שבעין שעלו על גבי המזבח לא ידרו, והעלאתם על גבי הכבש נחשבת כהעלאתם על גבי המזבח, כמו ששינוי במשנה להלן (פז), לפיכך אפשר להעלותם אפילו לכתחילה מהכבש למזבח.

דוחה הגמרא: אי הכי - אם כך, מדוע התיר רבי אליעזר רק באופן שנתערבו איברי בעלי מומין באיברי תמימין, הרי אפילו היו עומדים בעלי המומין בעיניהם - בפני עצמן בלא תערובת, גם כן היה מותר להעלותם מן הכבש למזבח ולהקריבם. הגמרא מביאה טעם אחר לדברי רבי אליעזר. אומרת הגמרא: אלא מעמייה דרבי אליעזר, משום שמיעת רחמנא באומרו (ויקרא כב כה) כי משחתם בהם מים, לא ירצו להם, שדווקא כשהם בפני עצמם הוא דלא ירצו להקרבה, הוה על ידי תערובת ירצו לקרבן. וירבין שאמרו שגם בעלי מומין שנתערבו בתמימים אינם ראוים להקרבה סברו, שהתורה באה למעט, שכל זמן שמום בהם הוא דלא ירצו לקרבן, הוה עבר מוקם - אבל לאחר שנתרפאו מהמום שהיה בהם ירצו לקרבן.

שואלת הגמרא: ורבי אליעזר - מהיכן למד רבי אליעזר שכשעבר מומן ונתרפאו הוכשרו להקרבה. משיבה הגמרא: מזה שייכלה התורה לומר 'כי משחתם בהם' ותחת זאת כתבה 'כי משחתם בהם', מההיא היתירה אנו לומדים שבעלי מומין שעבר מומן ונתרפאו מותרים בהקרבה.

שואלת הגמרא: ומה דרשו רבין מההיא המיותרת. משיבה הגמרא: שרבן בהם לא דרשי - את ההיא המיותרת הם לא דרשו, משום שכן הוא דרך המקרא ואין בכך לדרוש לימוד נוסף.

מקשה הגמרא: אי הכי - אם אכן דרש רבי אליעזר מפסוק שבעלי מומין שנתערבו בתמימים ראוים להקרבה, מדוע אמר (לעיל ע"א) ורואה אני את איברי בעלת מום למעלה כאילו הן עצים, הוה רחמנא אכשריה - הלא התורה היתירתם בהקרבה גמורה גם לריח ניחוח.

מתרצת הגמרא: רבי אליעזר לדברייהם קאמר להו - לשיטתם של רבנן אמר את דבריו, כלומר, לדידי - לשיטתי, רחמנא אכשריה - התורה היתירה בעלי מומין שנתערבו בתמימים להקריבם גם לריח ניחוח, אבל לדידן - לשיטתכם שאתם סבורים שהתורה אסרה להקריב בעלי מומין שנתערבו לריח ניחוח, אודו לי מיהא - תודו לי לכל הפחות שגשך בעלת מום בעצם דמי, ויוכלו להקריב את התערובת לשם עצים, מדי דהוה אכשר תפאת - כשם שאתם מודים לי בבשר חטאת שהתערב בבשר עולה שאפשר להקריב את בשר החטאת לשם עצים.

הגמרא מבארת את סברת רבנן: וירבין שחלקו ואמרו שאין להקריב